

Der er grund til at beklage, at det eneste, som udenrigsministeren beklager, er de litterære ordvekslinger med hr. Søren Krarup, for efter denne debat burde der sådan set være en del mere at beklage, bl.a. det forhold, at udenrigsministeren overhovedet ikke har kredset omkring det reelle problem og det, forespørgslen egentlig handler om, nemlig hvilken betydning for Tyrkiets bevægelse, enten i retning mod eller bort fra EU, det har, at man bliver ved med at forhandle.

Udenrigsministeren har fuldstændig set bort fra det forhold, at man i Tyrkiet bruger de stadige krav fra EU's side som en rød klud i ansigtet på befolkningen, bruger dem til at skabe en stadig mere ophedet anti-EU-debat, og at Tyrkiet i kraft af den udvikling og i kraft af den almindelige islamisering, der pågår for tiden, rent faktisk bevæger sig i en for os, for Tyrkiet selv og for hele Europa aldeles uønskelig retning.

Når vi ser på, hvad der sker i øjeblikket i forhold til pressfriheden, i forhold til minoriteters rettigheder, i forhold til uddannelsessektoren osv. osv., er det entydigt til fordel for dem, der ønsker et Tyrkiet vendt i mellemøstlig retning, i retning mod islam og islamismen. Jeg tror ærligt talt, man må sige, at den udvikling får vi ikke vendt ved at blive spændt for Tyrkiets vogn, og det er præcis det, der er tale om i øjeblikket.

Udenrigsministeren nævnte tidligere, at han var begejstret over, at Tyrkiet havde udnævnt en ny forhandler, nemlig Egemen Bagis. Men sagen er, at Egemen Bagis er en af stifterne af AK-partiet, hvortil Erdogan selv hører, og tidligere var medlem af Refah Partisi, der fik sit program kendt i strid med hele det demokratiske udgangspunkt for staten Tyrkiet, en dom, der blev bekræftet som værende i overensstemmelse med menneskerettighederne, fordi netop det at gå ind for en islamisk totalitær stat er i strid med menneskerettighederne. Denne mand har sammen med Erdogan og Gül nu skabt et nyt parti, nemlig AK-partiet, som vinder stadig større sejre, og det er jo dette problem, vi burde forholde os til: Islamisterne vinder frem, og de, som ønsker demokratiet og ønsker den fredelige udvikling, gør det ikke, men går derimod tilbage.

Jeg tror ikke, og Dansk Folkeparti tror ikke på, at vi kan skabe en forening mellem EU og Tyrkiet ved til stadighed at sætte de modsætning-

ger over for hinanden; ved hele tiden at skulle fortælle tyrkerne, hvad der er forkert, hvad der er galt, og hvad det er, de ikke kan finde ud af, fordi de altså kommer fra et så fundamentalt anderledes udgangspunkt end vi andre.

Det er fuldstændig rigtigt, når udenrigsministeren siger, at der f.eks. også har været alkoholforbud i den danske historie. Men det var jo med en helt anden motivation, en helt anden historisk baggrund. Alt imens det, vi taler om her, er et politisk ønske om at inkorporere religion i politik, havde det, udenrigsministeren talte om med Kaj Munk og Vedersø, jo en helt anden sammenhæng. Det handlede om mindre, religiøse grupper, hvor man ikke indblandede det politiske som sådan.

Det samme kan gøre sig gældende med hensyn til hovedtørklædeforbuddet, og her er det jo rigtigt, at domstolene reddede ophævelsen af forbuddet fra at blive gennemført. Men det fritager jo ikke regeringen for at have det samme ønske. AK-regeringen ønskede at ophæve forbuddet, og AK-regeringen ønskede tidligere at gøre det til en straffelovovertrædelse at være utro osv.

Alle disse ting blev selvfølgelig ikke gennemført, fordi forfatningen stadig forsvarede de demokratiske og sekulære principper, og det er jo fremragende eksempler på, hvad det er for en regering, vi har med at gøre; hvad det er for en regering, EU og udenrigsministeren forhandler med. Det er ikke en regering, der vil demokrati-et, det er en regering, der vil islamisternes linje.

Det er derfor, man kun kan gøre én ting, hvis man vil forbrødring mellem EU og Tyrkiet. Det er at høre op med at forsøge det umulige, nemlig foreningen af de uforenelige størrelser, og sige til tyrkerne: Vi skal være venner, vi skal være kollegaer og samarbejdspartnere i de organer, hvor det fungerer – NATO, Europarådet, OSCE osv., som udenrigsministeren selv har nævnt – men ikke i EU, der er så forpligtende, og hvor det ganske enkelt ikke kan lade sig gøre.

Kl. 14:39

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Derfor kan vi begynde afstemningen, og det ser ud til, at alle, der skal stemme, er kommet til stede.